

Rauhaanpakottaja

Pakkashuuruksen Moskovin asemalaiturilla vallitsi huolestuneen jännittynyt odotus. Tummiin pukeutuneen vastaanottokomitean leuoista kuului klonksutusta, joka tuskin johtui pelkästä vilusta.

- Jo on holotna! päivitteli pääministeri Viktor Tshernomyrdin keventääkseen tunnelmaa. - Olisi se saanut Boris itsekin tulla, sen hommiahan nämä ovat. Tulis nyt se vieras edes.

- Sanovat että se on kova jätkä. Kotimaassaan on kuulemma veret seisauttanut, mumisi ylähuoneen puhemies Vladimir Shumeiko hieman arkaillen.

Samassa Helsingin pikajuna porhalsi asemalle ja sen ykkösluokan vaunusta loikkasi laiturille vetreä, avopäinen herrasmies.

- Ei kai se tuo ole? suputti Tshernomyrdin Shumeikolle kummissaan. - Kovin on nuoren ja kokemattoman näköinen.

- Kyllä se se on. Itse EU. Esko Uho muistaakseni koko nimeltään. Ja minä en kuule meikäläisenä puhuisi siitä nuoruudesta ja kokemattomuudesta mitään ennen kuin on saatu Grozny vallatuksi, ehti Shumeiko valistaa, ennen kuin väänsi kasvoilleen protokollan mukaisen tervetuliaishymyn.

- Strastui, tervehti tulija iloisesti. - Täällä sitä ollaan jo käsi ojossa vastaanottamassa. Ootteko kauankin joutuneet odottelemaan?

- Strastui, strastui, moikkasivat vastaanottajat syvään kumartaen. - Eihän tässä kauan, eikä hyvää odota koskaan liian pitkään, leperteli Shumeiko.

- Vaikka olisihan tänne lentokoneellakin päässyt, jatkoi Tshernomyrdin.

- No joo, myönteli Esko Uho maailmanmiehen elkein.

- Vaan kun se on tuossa junassa väljempi haukata ja vaikka vähän naukatakin, hehe. Vai mitä, veli kollega, Tshe... Tshe...

- Tshernomyrdin, ehätti Tshernomyrdin esittäytymään äänivavahtaen. Hän vilkaisi Shumeikoon ja huomasi tämänkin valahtaneen kalmankalpeaksi. Molemmat tiesivät riittävän hyvin, että suomalaiset ovat oikeita perkeleitä selvin päin, mutta juovuksissa niitä ei pidätele mikään. Tämäkin näköjään yritti iskeä heti kättelyssä.

- Joko? kuiskasi Vladimir vaivihkaa Viktorille. Tämä nyökkäsi ääneti ja puhkesi sitten puhumaan:

- Tuota, anteeksi vain pieni hetki, minun pitää pistäytyä puhelimessa. Menkää te vain edellä autoihin, minä tulen sitten perässä.

Niin poistui Tsherno takavasemmalle kohti kuumaa linjaa, josta satunnainen ohikulkija saattoi hetken päästä kuulla katkonaisia hätäisiä vuorosanoja ja väliin suoraa huutoa Valkoisesta talosta: -...da, da, itse EU se on ...ei kuule ole leikkimistä... junassa ryypännyt ... joo joo tulossa jo... seinää vasten... pakko saada ratkaisu... nyt äkkiä töpinäksi tai meidät piru nokkii...

Ja tuskin oli mustien autojen jono ehtinyt Valkoisen talon pihaan, kun jo Itartassin kaukokirjoittimet räpsyttivät maailmalle uutista: "Grozny vallattu. Jeltsin katsoo sodan loppuneen."

Samaan aikaan pidetyssä tiedotustilaisuudessa Esko Uho saattoi jo täysin leppoisasti toivoskella että olisi ihan kiva, jos Tshetshenian homma saataisiin loppumaan.

EU oli tehnyt tehtävänsä. Taas kerran.

